

Pinksteren jaar A

Joh. 20, 19-23

Ik heb het niet precies geteld, maar ik schat dat onze parochie alles bij elkaar zo'n 40 verschillende werkgroepen heeft. Dat is best veel. Tel dan het aantal parochies in ons bisdom: meer dan 50, vermenigvuldig dat met laat ons zeggen gemiddeld 40 werkgroepen per parochie, en ge komt aan 2000 werkgroepen in het bisdom. 2000 groepen van vrijwilligers die regelmatig bij elkaar komen vanuit God, het Evangelie. Dat kunnen koren zijn, pastorale teams, catechesegroepen, maar net zo goed mensen die de kerk poetsen of versieren enz. Een heel rijk en divers scala.

Maar als ge die allemaal zou doorlichten, zoudt ge iets heel raars merken: de ene groep staat heel anders in het leven dan de andere. Híér betwijfelt men of het nog wel de moeite is om met een stuk of 10 mensen door de weeks de H. Mis te vieren, dáár heeft men genoeg aan Jezus' woorden: "Waar twee of drie in mijn Naam bijeen zijn ben Ik in hun midden." Híér klagen ze steen en been dat mensen nog zo weinig van het geloof weten, dáár proberen ze er iets aan te doen door eenvoudige maar goede catechese te geven. Híér doet men zijn of haar taak maar verder ziet of hoort ge ze nooit, dáár merkt ge dat er meer leeft dan hetgeen "moet" en dat er een veel grotere betrokkenheid is.

Waarom benaderen we de dingen zo heel verschillend? Waarom doet de ene groep of parochie u denken aan de leerlingen op Paasavond, angstig bij elkaar schuilend, defensief en afwerend, de deur op slot? En waarom doet de andere groep of parochie u denken aan de leerlingen met Pinksteren, beziel, overtuigd dat ze iets te bieden hebben, bereid om hun nek uit te steken en met aanstekelijke vreugde? Dat heeft alles te maken met het feest wat we vandaag vieren, met de heilige Geest. Voor het komen van de heilige Geest gebruikt de Bijbel verschillende beelden. Johannes vertelt ons dat Jezus op de avond van Pasen zijn levensadem in de leerlingen blaast. Hetzelfde beeld als in het begin, bij de schepping, toen God de mens de levensadem in de neus blies. Lucas heeft het over een stormwind die uit de hemel komt en zich in tongen van vuur op de leerlingen neerzet. St. Paulus heeft het in zijn brief aan de Korintiërs over de H. Geest die hen bij het doopsel tot één lichaam maakt: een beeld wat aangeeft hoe alles en iedereen op elkaar betrokken is, hoe ze een eenheid vormen. Dat zijn drie beelden, wind, vuur en water, die iets ongrijpbaars hebben zoals de H. Geest dat ook heeft. Maar tegelijk maakt het wel een wereld van verschil.

Wat er met de leerlingen gebeurt op Pinksteren is geen vaag gevoel van universele harmonie; het is ook geen kwestie van elkaar oppeppen of een vrome stemming die plots de kop opsteekt. Het is iets wat ze krijgen, ontvangen, veel meer dan dat ze het verdienen of oproepen.

In feite, zoudt ge kunnen zeggen, is die H. Geest het identiteitsbewijs van de Kerk. Hij is het die het verschil maakt tussen een club of instituut zoals er 13 in een dozijn passen, óf een gemeenschap die weliswaar ook structuren en regels kent om alles te ordenen, maar waar ook nog "vlees" aanzit wat het vorm geeft. Of nog anders gezegd: die H. Geest maakt het verschil tussen een dode boel of een levend

geheel; tussen een uitgeblust, moedeloos iets of een gemeenschap die vertrouwen heeft ook al zijn er ook altijd moeilijkheden en dingen die beter kunnen.

Die H. Geest leert als het ware dat de waarheid vrij maakt; dat het belangrijker is om vol te houden dan succes te hebben; dat dingen die we van binnenuit doen, vaak kleine dingen, in de ogen van God belangrijker zijn dan grote dingen die we doen om gezien te worden; dat we in de Kerk en een parochie gemeenschapszin nodig hebben om elkaar niet kwijt te geraken, maar ook verscheidenheid om niet te verstarren.

Die H. Geest is de “gast van onze ziel”, zoals Hij in het “Veni Sancte Spiritus” genoemd wordt: Hij woont in het binnenste van ieder van ons. Als ge Hem links laat liggen hebt ge er niet veel aan: Hij zal zich nooit opdringen. Reden temeer om vandaag te bidden dat we open zouden staan voor wat Hij ons wil zeggen. Het leven en de echtheid van onze parochie hangt er immers vanaf. Veni Sancte Spiritus... Amen.

Johan Goris, pastoor